

גונב הדוחן

לודוויג באכשטיין (1801 1860)

בעיר אחת גר סוחר, עשיר מאוד, בעל בית מפואר וגן גדול, וגם חלקת אדמה בה נזרע דחן.

כשהסוחר טייל פעם בגן ביום אביבי ראה שבלילה מישהו הוריד חלק משיבולי הדוחן. מאחר שהחלקה הזו הייתה לו חביבה במיוחד, כפי שזה לפעמים קורה לבני-אדם ללא כל סיבה מיוחדת, והוא זרע בה דוחן מדי שנה, הוא החליט לתפוס את הגנב, כדי להעניש אותו או להביאו בפני בית המשפט. הוא קרא אפוא לשלושת בניו, מיכאל, גיאורג ויוהנס ואמר "הלילה בא גנב לגן שלנו והוריד חלק מגרעיני הדוחן, וזה הרגיז אותי מאוד. אנו חייבים לתפוס את הנבל ולהעניש אותו. אתם, בני, תשמרו מדי לילה לפי התור על החלקה, ומי שיתפוס את הגנב יפוצה על ידי ביד נדיבה.

הבכור, מיכאל, היה ראשון השומרים. הוא לקח איתו שני אקדחים טעונים, חרב גדולה וגם אוכל ומשקה לכל הלילה. הוא התעטף במעיל חם, התיישב אחרי שיח פורח, ושם נרדם חזק כעבור זמן קצר.

כשהתעורר למחרת בבוקר ראה ששיבולי דחן נוספים נגנבו, ואפילו יותר מאשר בלילה הקודם.

כשאבא הסוחר בא לגן וראה שבנו במקום לשמור ולתפוס את הגנב ישן חזק בלילה, לעג לו. היה לו מזל, אמר, שלא גנבו גם אותו, יחד עם האקדחים והחרב.

בלילה הבא שמר גאורג. זה, מלבד בנשק, שאחיו הבכור לקח בלילה הקודם, הצטייד גם במקל עבה וחבלים. אבל גם השומר הטוב גאורג נרדם, ולמחרת בבוקר מצא שהגנב שוב הוריד כמות גדולה של שיבולי דוחן.

כשאבא שמע זאת רגז מאוד ואמר "אם גם השומר השלישי יירדם, הרי לא יישאר לי כלל דוחן בכדי לזרוע בשנה הבאה, ואז לא אצטרך שומרים בכלל."

בלילה השלישי הגיע תורו של יוהננס. למרות שכנוע של אחיו זה לא לקח שום נשק. לעומת זאת הוא הצטייד באמצעי בטוח נגד שינה חיפש קוצים וענפים דוקרניים ושם אותם במקום מושבו כך, שאילו רצה להירדם, הרי מיד היה מקבל דקירה באף ונעשה שוב ער. קרוב לחצות שמע רעש שהתקרב אליו יותר ויותר. זה בא מחלקת הדוחן ושם נשמע גם קול תלישה של צמחים. "אהה!" חשב "תפסתי אותך!" וכשהוא לוקח חבל ליד התקרב אל הגנב. אך להפתעתו הרבה ראה שהגנב אינו אלא סוס קטן וחמוד. לא הייתה לו גם בעיה לתפוס אותו כי הסוס הלך אחריו ויוהננס יכול היה לסגר אותו באורווה. אזי חזר למיטתו ונרדם. למחרת, כאשר האחים רצו לגשת לגן ראו שיוהננס ישן היטב במיטתו. הם העירו אותו ולעגו שאפילו לילה אחת לא יכול היה להישאר בשמירה. אבל יוהננס אמר "תשתקו, כי מיד אראה לכם מי הוא הגנב." יחד עם אבא ניגשו לאורווה

וראו שם את הסוס הקטן שלא הכירו אותו ולא ידעו מאין בא ולמי הוא שייך. ראו שהוא יפה ביותר ומבריק כמו כסף. הסוחר שמח מאוד ונתן ליוהננס את הסוס כפרס. זה לקח את הסוס הקטן ברצון וקרא לו "גנב-הדוחן". כעבור זמן מה פשטה שמועה בסביבה על נסיכה יפה, שכישפו אותה וסגרו בארמון שעמד על הר זכוכית. מורדות ההר היו כל כך חלקים שאיש לא הצליח לטפס עליו. אך נודע גם שמי שיגיע אליו וירכב שלוש פעמים סביב ארמון, ישחרר את הנסיכה מהכישוף ויוכל לקבל אותה לאישה. רבים היו אבירים ואנשים פשוטים שניסו לטפס על ההר אל הנסיכה, אך כולם גלשו וגופותיהם שכבו סביב להר. הסיפור נשמע בכל הארץ וגם שלושת בניו של הסוחר החליטו לנסות את מזלם ולהשיג את הנסיכה היפה. מיכאל וגאורג קנו להם סוסים צעירים וחזקים, והשחיזו היטב את פרסותיהם. אבל יוהננס

שם אוכף על גבו של גנב-הדוחן וכך יצא לדרך.

שלשותם הגיעו אל הר הזכוכית ומיכאל ניסה ראשון לעלות עליו. אך הסוס שלו החליק ושניהם, הסוס והאיש נפלו למטה ושכחו לקום.

כך קרה גם לגאורג, שאמנם הגיע גבוה יותר, אך גם סוסו גלש, שניהם נפלו למטה ולא קמו יותר.

עכשיו ניסה יוהננס על גנב-בדחן שלו וטרפ-טרפ-טרפ היו כבר למעלה, וניתן היה לחשוב שהסוס הטן עשה את הדרך יום-יום. הם הקיפו את הארמון שלוש פעמים ועמדו כבר לפני שער הארמון. משם יצאה הנסיכה היפהפה, לבושה כסף וזהב, והושיטה את זרועותיה ליוהננס. זה ירד מהר מהסוס ובא לקראתה כדי לחבק את מזלו הרב.

ואז פנתה הנסיכה אל הסוס, חיבקה אותו ואמרה "ואתה, נוכל קטן, מדוע ברכת ממני? הרי רק בעזרתך יכולתי מדי לילה לרדת לשעה אחת אל האדמה הירוקה ואתה

החזרת אותי אחר כך לארמון. עכשיו כבר לא אתן לך לעזוב אותי."

אז הבין יוהננס שגנב הדוחן שלו היה סוס-הפלא של הנסיכה היפה. אחיו קמו שוב וחזרו לביתם אך את יוהננס לא ראו יותר. הוא חי עם בת-זוגו היפה, באושר וללא דאגות, בארמון הפלאים על הר הזכוכית, שם איפה שאיש לא יכול היה להגיע אליו. הכישוף פג והנסיכה שוחררה ממאסרה בעזרת הסוס הקטן החכם, שהחליט מי צריך להיות בעלה, המשחרר שלה.